

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2025, č. j. 15 A 56/2024-40,

### t a k t o :

- I. Žádost o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi **s e z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Předseda žalované rozhodnutím ze dne 30. 5. 2024, č. j. 10.04-000011/24-0002, nevyhověl žádosti žalobkyně o určení advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, a advokáta jí tedy neurčil. Žalobkyně toto rozhodnutí napadla žalobou podanou Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Proti danému rozsudku žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud obdržel dne 18. 3. 2025.

[2] Usnesením ze dne 2. 4. 2025, č. j. 7 As 55/2025-12, vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatelku k zaplacení soudního poplatku [§ 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], doložení splnění podmínky řízení spočívající v zastoupení advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a k doplnění kasační stížnosti o důvody, pro které napadá označený rozsudek městského soudu, a upřesnění toho, co navrhuje (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti k doložení zastoupení stanovil Nejvyšší správní soud stěžovatelce lhůtu 15 dnů ode dne doručení usnesení. Současně poučil stěžovatelku o následcích nesplnění výzvy. Usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 4. 4. 2025.

[3] Podáním ze dne 22. 4. 2025 stěžovatelka požádala Nejvyšší správní soud o prodloužení lhůty k předložení plné moci. Uvedla, že se dne 10. 4. 2025 obrátila na Českou advokátní komoru se žádostí o určení advokáta. K podání připojila kopii žádosti a podacího lístku. Nejvyšší správní soud žádosti stěžovatelky vyhověl a usnesením ze dne 30. 4. 2025, č. j. 7 As 55/2025-29, prodloužil lhůtu k předložení plné moci udělené advokátovi pro řízení o kasační stížnosti do 4. 6. 2025.

[4] Přípisem ze dne 4. 6. 2025 stěžovatelka požádala o další prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi pro řízení o kasační stížnosti. Žádost odůvodnila tím, že jí sice advokát pro nynější řízení o kasační stížnosti nebyl určen, k čemuž doložila rozhodnutí předsedy žalované ze dne 26. 5. 2025, avšak má za to, že toto rozhodnutí je chybné, protože se proti němu hodlá bránit žalobou ve správním soudnictví. Tyto nové okolnosti považovala za dostatečné důvody pro další prodloužení lhůty pro doložení zastoupení. Současně je nutné uvést, že stěžovatelka ve stanovené lhůtě zaplatila soudní poplatek a sama doplnila též důvody kasační stížnosti včetně návrhu na rozhodnutí soudu (petit).

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval další žádostí stěžovatelky o prodloužení lhůty k předložení plné moci ze dne 4. 6. 2025. Stěžovatelka sice za účelem splnění podmínek řízení o kasační stížnosti (neúspěšně) žádala žalovanou o určení advokáta pro poskytnutí právní služby za úplatu, avšak podmínku povinného zastoupení advokátem lze splnit i jiným způsobem. Určení advokáta pro řízení o kasační stížnosti ze strany žalované tedy pro stěžovatelku nebylo jedinou možností, jak získat kvalifikované právní zastoupení, neboť není nemajetná ani nepatří například do skupiny zvlášť zranitelných osob (usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2023, sp. zn. III. ÚS 2130/23). Stěžovatelka měla dostatečný čas (déle než dva měsíce) k tomu, aby se pokusila si advokáta zajistit sama. Jak je obecně známo, počet advokátů v ČR je tak vysoký, že v každém větším městě jich lze oslovit minimálně desítky. Stěžovatelka zároveň netvrdí žádné konkrétní okolnosti, které by jí v tomto oslovení bránily či by tuto snahu neúměrně ztěžovaly. Z jejích tvrzení rovněž nevyplývá, že by o zajištění si zastoupení běžnou komerční cestou aktivně usilovala.

[6] Kromě toho je Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti známo, že stěžovatelka vede desítky různých soudních řízení, a zná tak i podmínky, za kterých se lze na Nejvyšší správní soud obracet, protože o nich byla mnohokrát poučena. Soud stěžovatelce opakovaně vysvětlil, z jakých důvodů na předložení plné moci nebude čekat až do rozhodnutí soudu o její žalobě proti rozhodnutí žalované (např. usnesení NSS ze dne 9. 1. 2025, č. j. 9 As 208/2024-35, bod 10; ze dne 22. 1. 2025, č. j. 2 As 249/2024-27, bod 16; ze dne 13. 2. 2025, č. j. 10 Afs 236/2024-33, bod 5; ze dne 19. 2. 2025, č. j. 2 As 267/2024-29, bod 21, a č. j. 5 As 319/2024-29, bod 5; ze dne 10. 3. 2025, č. j. 4 As 287/2024-45, bod 10; ze dne 13. 3. 2025, č. j. 10 As 266/2024-45, bod 6, a č. j. 10 As 267/2024-41, bod 6; ze dne 19. 3. 2025, č. j. 1 As 317/2024-50, bod 8; ze dne 2. 4. 2025, č. j. 22 As 5/2025-38, bod 11; ze dne 4. 4. 2025, č. j. 10 As 10/2025-52, bod 5; a ze dne 4. 6. 2025, č. j. 8 As 83/2025-31, bod 6).

[7] Po stěžovatelce tak bylo možné spravedlivě požadovat, aby sama vyvinula odpovídající úsilí pro splnění podmínek řízení o kasační stížnosti i s ohledem na množství sporů, které vede či vedla. Za této situace nebyl dán žádný vážný omluvitelný důvod, který by podle § 40 odst. 5 věty třetí s. ř. s. opodstatňoval další prodloužení uvedené lhůty.

pokračování

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že pro další prodloužení lhůty není důvod, tak jako v jiných případech, kdy stěžovatelka za stejných okolností buď požádala o prodloužení lhůty pro předložení plné moci, nebo navrhla přerušení kasačního řízení. Výrokem I tohoto usnesení proto její žádost ze dne 4. 6. 2025 zamítl.

[8] Dále Nejvyšší správní soud vyvodil v souladu se svou již existující praxí (viz unesení citovaná výše) přímo procesní důsledek z toho, že stěžovatelka ve stanovené lhůtě (ani v té náhradní) nepředložila plnou moc udělenou advokátovi pro řízení o kasační stížnosti, a ani neprokázala, že by sama měla vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Povinné zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti je podmínkou, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat (§ 105 odst. 2 s. ř. s.; viz též usnesení NSS ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 125/2005-83). Nedostatek právního zastoupení se stěžovatelce ve stanovené lhůtě přes výzvu soudu nepodařilo odstranit, kvůli čemuž nelze v řízení pokračovat. Soud tedy její kasační stížnost výrokem II tohoto usnesení podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[9] Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, že stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti namítala podjatost soudkyně sedmého senátu Jiřiny Chmelové, kterou navrhla vyloučit z projednávání věci. Tuto námitku odůvodnila tím, že uvedená soudkyně v jiných věcech stěžovatelky, které posuzoval Nejvyšší správní soud (konkrétně v řízeních vedených pod sp. zn. 8 As 21/2024 a 8 As 22/2024), podala předsedovi soudu přípis nazvaný „Oznámení důvodu možné podjatosti“, v němž popsala, že se dlouhodobě zná s předsedou žalované ze své dřívější advokátní praxe. K tomuto oznámení vydal předseda Nejvyššího správního soudu stanovisko ze dne 12. 3. 2024, v němž neshledal důvody k vyloučení soudkyně z důvodu podjatosti. Pozdější usnesení NSS ze dne 15. 3. 2024, č. j. Nao 47/2024-33, a dne 3. 4. 2024, č. j. Nao 48/2024-38, se s názorem předsedy soudu ztotožnila, přičemž poukázala na dosavadní judikaturu, podle níž je nutné vycházet z předpokladu, že soudce je profesionálem, který umí oddělit svůj předchozí profesní život od nynější rozhodovací činnosti. Proto není dán objektivní důvod k obavě, že by popsané vztahy mohly jakkoli ovlivnit nestrannost rozhodování.

[10] Nejvyšší správní soud k namítané podjatosti uvádí, že z výše citovaných usnesení Nejvyššího správního soudu (č. j. Nao 47/2024-33 a č. j. Nao 48/2024-38), vyplývá, že v případě soudkyně Jiřiny Chmelové není dán žádný objektivní důvod k obavě, že by její dřívější pracovní vztahy mohly jakkoli ovlivnit její nestrannost. I v tomto řízení tedy Nejvyšší správní soud vycházel z předpokladu, že v případě soudce jde o profesionála schopného oddělit svůj předchozí profesní život od nynější rozhodovací činnosti. Stěžovatelka v nyní souzené věci neuvedla žádné nové skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že tato soudkyně je podjatá. Protože již bylo o obdobné námitce stěžovatelky ohledně podjatosti rozhodnuto, nepředkládal Nejvyšší správní soud námitku podjatosti v tomto řízení v souladu s § 15b odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, aplikovaného na základě § 64 s. ř. s., k dalšímu rozhodnutí (k tomuto postupu viz usnesení NSS ze dne 19. 8. 2021, č. j. Nao 119/2021-182, body 6 a 7, obdobně také usnesení NSS ze dne 25. 7. 2024, č. j. 6 As 108/2024-29, body 7 a 8).

[11] Protože byla kasační stížnost odmítnuta, nemá dle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok III usnesení).

[12] Stěžovatelka ve stanovené lhůtě zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Podle § 10 odst. 3 věta poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí ze svého účtu zaplacený poplatek. Nejvyšší správní soud proto výrokem IV usnesení rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku stěžovatelce. Soudní poplatek bude vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2025

David Hipšr  
předseda senátu